

Misna slavlja i župni oglasi

Ponedjeljak 31. prosinca	16.00 CEROVNIK: Sv. Misa zahvalnica 17.30 SVETIŠTE: Sv. Misa zahvalnica	SILVESTROVO
Utorak 1. siječnja	10 SVETIŠTE: + Zvonimir i Anka Rebrović 12 CEROVNIK: + Nikola Luketić	Sv. Marija BOGORODICA
Sri, 2. siječnja	17.30 Na čast Sv. Josipa za sve dobročinitelja	
Čet, 3. siječnja	17.30 Za duhovna zvanja	PRESVETO IME ISUSOVO
Pet, 4. siječnja PRVI PETAK	16.00 + Nikola Luketić (Pobožnost Presvetom Srcu Isusovu - 4. mjesec) 17.30 + Zdravko Božičević; Milan, Jelena (Jelka) i Nikola Bokulić Fircik	
Sub, 5. siječnja	17.30 + Ivan Pribanić (30. dan)	
Ned, 6. siječnja TRI KRALJA	10 SVETIŠTE: + Miodrag Matičić; Na čast Gospi od Čudesa za duh. i tjelesno zdravlje ob. Matičić; Rozika i Nikola Božičević i ob. Cazin 12 CEROVNIK: Krštenje: Lucija Jandrić (kći Maria i Ivone) + Stjepan Krznarić (30. dan)	

1. ŽUPNA KATEHEZA: tijekom siječnja je sudjelovanje na nedjeljnim misama.
2. BLAGOSLOV VODE – bit će na Bogojavljenje i Sv. Tri Kralja.
3. BLAGOSLOV obitelji – nastavlja se u Župi Oštarije:

Ponedjeljak, 31. prosinca	Gornje Selo (od Svetiša) (do 15.30 sati)
Utorak, 1. siječnja	Pežići (od 14 sati)
Srijeda, 2. siječnja	Uz Vodnu (od Rovreči do Mosta)
Četvrtak, 3. siječnja	Stabarnica, Šegani, Graba do Centra
Petak, 4. siječnja	Ravnice uz cestu prema unutrašnjosti (do 15.30 h)
Subota, 5. siječnja	Pavlović Brdo, Mala cesta i Lug

Blagoslov obitelji namijenimo za osobni duhovni rast u vjeri, molimo Božju providnost i milost za duhovno obraćenje župe.

Izdavač: pop Antun Luketić - Župni ured Oštarije: www.zupa.ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC
047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com
30. prosinca 2018. • Sv. OBITELJ • God. IX. • br. 52 (435)

Roditelji nadoše Isusa posred učitelja

Čitanje svetog Evanđelja po Luki: Roditelji su Isusovi svake godine o blagdanu Pashe išli u Jeruzalem. Kad mu bijaše dvanaest godina, uzidoše po običaju blagdanskome. Kad su minuli ti dani, vraćahu se oni, a dječak Isus osta u Jeruzalemu, a da nisu znali njegovi roditelji. Uvjereni da je među suputnicima, odoše dan hoda, a onda ga stanu tražiti među rodbinom i znancima. I kad ga ne nađu, vrte se u Jeruzalem tražeći ga. Nakon tri dana nadoše ga u Hramu gdje sjedi posred učitelja, sluša ih i pita. Svi koji ga slušahu bijahu zaneseni razumnošću i odgovorima njegovim. Kad ga ugledaše, zapanjiše se, a majka mu njegova reče: »Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.« A on im reče: »Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?« Oni ne razumješe riječi koju im reče. I side s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan. A majka je njegova brižno čuvala sve ove uspomene u svom srcu. A Isus napredovaše u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi. *Riječ Gospodnja (Lk 2, 41-52).*

Tko je moja majka, tko su braća moja?

Rekao bih: evo savršenog primjera kako riješiti nesuglasice između roditelja i djece. Jer, očigledno griješi se u dvije krajnosti. Jedna je krajnost da, po sudu odraslih, djeca, razmjerno vlastitoj dobi, uzimaju i suviše slobode. Smatraju da mogu imati sva prava a u isto vrijeme malo ili ni malo obveza. Posve je razumljivo da roditelji sve priskrbuju i o svemu se brinu, dok oni, mladi mogu posvema živjeti svoj život bez imalo poštovanja i obzira. Zanimljivo je da se u istim slučajevima može očitovati i druga krajnost: roditelji uzimaju „djecu pod svoje“ čineći on njih neke vrste invalida. Sve priskrbuju, o svemu se brinu, sve „drže pod kontrolom“, kao da je njihov ljubimac tek krenuo u vrtić, iako on već ima troje poodrasle djece. I onda kad se bilo koja strana želi iščupati iz čvrstog zagrljaja takve nezrele ljubavi, nastaju silne nesuglasice, razočaranja, kuknjava.

A Isus danas jednostavno govori. Kao dvanaestogodišnjak ipak je htio biti poslušan Mariji i Josipu. No u isto im je vrijeme dao do znanja da oni nisu njegovi apsolutni gospodari. To im je pogotovo dao do znanja kad je počeo svoj javni nastup, kao i kad je ono jednom prilikom rekao: „Tko je majka moja, tko su braća moja?“

Marija je u oba slučaja čula, primila i prihvatila. I razmišljala o Božjim čudesima. Takva je prava ljubav. I ona između roditelja i djece. Nesebična. Nije nepristojna. Ne traži svoje. Dao Bog da i u našim obiteljima bude prava ljubav. Ona koja uvažava i roditelja i dijete. Ona koja je iskrena. I koja traži i vrši volju Božju.

Jesmo li voljni preuzeti odgovornost?

Prva je nedjelja Došašća, i mogao bih - ali mi se čini uzaludnim - sada pisati o klizavosti silnih reklama kojima smo, i bit ćemo izvrgnuti, sljedećih mjesec dana - pustom blještavilu i svjetlucavosti "blagdana" bez imena i prezimena, bez sadržaja. Mogao bih, ali neću. Ova je godina u našoj biskupiji posvećena duhovnim zvanjima. Površno, moglo bi se reći kako smo pozvani moliti za svećenike, redovnike i redovnice. Zagrebimo malo ispod površnosti, budimo pravi Kristovi učenici: nisam li i ja pozvan biti Kristov kao roditelj ili suprug, župljanin ili susjed?

Nedavno je u Otočcu održan sastanak članova župnih pastoralnih vijeća naše biskupije na kojem se raspravljalo o duhovnim zvanjima, ali je sam biskup naglasio da se "biti pozvan" ne odnosi samo na buduće svećenike, nego i na nas, laike. Netko je na susretu u Otočcu postavio pitanje koje se čulo i na pastoralnom vijeću naše male cerovničke župe: "Što se događa, sve nas manje i manje dolazi na nedjeljnu misu, kao da smo se umorili, kao da nas ima sve manje..." I stvarno je tako, baš sam si dao truda pa samo malo prebrojavao koliko nas bude na nedjeljnoj Misi. Broj varira od 23 do 35 - pomalo depresivno. Pokušavam racionalizirati: mladi odlaze u Zagreb ili još dalje, ali svejedno... No, rekao je biskup nešto što me ispunilo ne samo nadom, koliko i poznatim ličkim prkosom: mi kršćani smo sol zemlje! Soli se ne stavlja puno jelo, ali ako obljutavi, ako se razvodni - kako kaže evanđelist Matej - baca se na cestu da se po njoj gazi. I baš zato i unatoč svima - svoju ću vjeru i pripadnost pokazati nedjeljom. Ne radi drugih, nego radi sebe. Trudit ću se psovati manje, dan Gospodnji ne raditi...

Možda ovo nije vrijeme i mjesto, ali kao član pastoralnog vijeća osjećam potrebu upozoriti na još jednu banalnost. Naša cerovnička župa je mala, sastavljena je od nas tristotinjak osoba, možda stotinjak obitelji. Kao i svaka zajednica, i naša župa ima određenih materijalnih potreba - time i troškova. Logika nalaže da sve te potrebe podmirujemo mi, članovi te zajednice. Ne kao "članarinu" političkoj stranci bez koje gubimo prava, nego kao znak pripadnosti, znak prihvaćanja odgovornosti. Prošle sam zime gledajući u strop naše župne crkve gledao u mrlje nastale zbog prokišnjavanja, sada vidim divnu plavu boju i obnovljeno krovništvo - tko li je to platio? Odakle se plaća potrošena električna energija...

Apeliram na našu odgovornost: prema vlastitim mogućnostima pomozimo održavanje naše župe! Nije Cerovnik obaveza općine ili županije, nego nas samih. Prošle godine pop Ante nije uzimao novce prilikom blagoslova kuća (a neće niti ove) nego je inzistirao da svatko tko želi i može svoj dar prinesse sam. Spominjana je cifra od 150,00 kuna - ne kao porez koji je obavezan ili bez kojeg obitelj neće moći primiti sakramente, nego kao okvir za koji se čini da bi trebao biti prihvatljiv na godišnjoj razini. Osobito u

ovim teškim vremenima trebamo se spominjati prisposode o udovici koja daje dva novčića i za koju Krist kaže da je dala više nego farizeji koji su kao milodar davali mala bogatstva. Pomozimo koliko možemo, javimo se župniku i ponudimo drugačiji oblik pomoći, možda kroz košnju trave oko župne crkve ili aktivnost unutar slavljenja svete Mise. Jedino pitanje koje se postavlja pred nas jest: jesmo li voljni preuzeti odgovornost od naših roditelja i održavati našu župu kako bismo je predali našoj djeci jer vjerujemo da je to vrijedno truda? Cerovnik će preživjeti samo ako mi tako odlučimo i budemo spremni žrtvovati svoje u korist svih. (*Mrvoje Herceg, Cerovnik*)

Premинуo je vlč. Jure Tutek

U nedjelju 23. prosinca 2018. blago u Gospodinu preminuo je vlč. Jure Tutek, svećenik Gospičko-senjske biskupije. Vlč. Jure Tutek rođen je 8. ožujka 1953. godine u Gornjem Popovcu, župa Sv. Jurja, mč. Lađevac, od oca Ivana i majke Roze r. Trubić. Godine 1953. umire mu otac, a majka se 1971. godine udaje u Ivankovo za Nikolu Pleš. Osnovnu školu završio je u Lađevcu, a srednju pohađa dva razreda u Pazinu, dva razreda u Rijeci. Od 1975. do 1981. godine studirao je teologiju u Rijeci. Za svećenika Riječko-senjske nadbiskupije zaređen je 11. travnja 1981. godine u riječkoj katedrali Sv. Vida. Nakon svećeničkog ređenja odlazi za župnog vikara u Slunj. S danom 15. listopada 1981. prima službu župnog vikara u župi Sv. Terezije na Vežici. Godine 1984. postaje župnikom župa Križpolje i Lipice. U ožujku 1990. izabran je za člana Prezbiterskog vijeća Riječko-senjske nadbiskupije. Dana 17. lipnja 1990. razriješen je župe Lipice i imenovan župnikom župa Brinje i Letinac. U ožujku 1992. razriješen je župe Križpolje, a u kolovozu 2003. imenovan upraviteljem župe Jezerane. Od 28. listopada 2004. do 25. srpnja 2011. vrši službu dekana Otočkog dekanata.

Zbog bolesti 25. srpnja 2011. razriješen je službe župnika župe Marijina Uznesenja u Brinju te upravitelja excurrento župa Sv. Jurja u Jezeranama i Sv. Antuna Padovanskog u Letincu i upućuje se u Svećenički dom u Rijeku na liječenje. Budući da mu se zdravstveno stanje popravilo, želio se vratiti u pastoral i tu molbu mu je biskup mons. dr. Mile Bogović udovoljio u jesen 2012. kada ga imenuje sužupnikom u župi i svetištu Crkve hrvatskih mučenika na Udbini i Podlapači. Uz stalnu liječničku kontrolu i nekoliko liječenja u bolnici ostaje na Udbini do 1. ožujka 2018. Tada odlazi na bolničko liječenje u Karlovac, a nakon toga u Svećenički dom u Rijeci gdje ostaje do smrti. Vlč. Juru pamtit ćemo kao vrijednog, požrtvovnog i savjesnog svećenika koji je volio svoje zvanje i narod kojemu je služio. Bio je veoma gostoljubiv i omiljen među subraćom svećenicima i svojim župljanima.

Pokopan je u rodnoj župi Lađevac u srijedu, 26. prosinca. Sv. Misu i obrede ukopa predvodio je mons. Zdenko Križić uz biskupe mons. Milu Bogovića i mons. Tomislava Rogića, 30 svećenika, 15 časnih sestra, jednog đakona, dva bogoslova te mnoštvo rodbine, prijatelja i župljana iz više župa. Pokoj vječni daruj mu Gospodine i svjetlost vječna svjetlila mu. Počivao u miru Božjem!

